

skulde forlades, og hvilke der skulde bruges, men det var kun til Efterretning, og naar Afgørelsen heraf er overladt Administrationen, skal den ikke komme og forespørge derom. Men det, som der efter min Mening blev spurgt om fra Forsvarsministerens Side, var dette ganske simple: Nu, da vi staa ved Afslutningen af de nye Garnisonsoverenskomster, er der et ganske bestemt Forhold her, der kan være omtvistet, vi kunne nemlig gaa to Veje, enten indkvartere efter den gamle Indkvarteringslovgivning af 1816 — eller hvor naar det er, jeg husker det ikke, men saadant noget er det —, eller man kan gaa over til Kaserneringssystemet, det sidste er ubetinget bedst, men koster 137,000 Kr. mere aarlig end det andet. Det er det, der blev spurgt om. Nu mener Ministeren, at han maaske i og for sig ogsaa kunde selv have løst dette Spørgsmaal, thi det kan vel nok gennem de Forhandlinger, der ere foregaaede, betragtes som overladt til Administrationen at gaa den Vej, den anser for rigtigst her, for saa vidt som man af Administrationen forlanger, at den skal skaffe vore Soldater de bedste Betingelser ogsaa ved deres Indkvartering og Uddannelse. Ud fra dette Synspunkt forekommer det mig ikke en Gang synderlig nødvendigt, at Forsvarsministeren søger at komme i Kontakt med Finansudvalget og derigennem selvfølgelig med Folketinget. Men Forsvarsministeren har altsaa ment, at det maaske var omtvisteligt, hvorvidt Ministeriet paa egen Haand kunde ordne det, idet der i det i sin Tid fremsatte Hærløvsforslag, som i alt væsentligt var det, som blev vedtaget, er en Udtalelse — vistnok i Motiverne — om, at man i væsentlig Grad tænker sig at anvende Indkvartering hos Borgerne. Denne Sætning kunde forstaas derhen, at det skulde være efter de gamle Indkvarteringsregler, altsaa uden Kaserne, men det kunde ogsaa meget godt forstaas saaledes, at Borgerne byggede Kaserne, saa blev det ogsaa Borgerne, som indkvarterede Soldaterne. Det var saa det sidste, som man tænkte paa. Men saa blev der en Prisdifference der. Her forestiller jeg mig, at den højtærede Minister har tænkt, at man maaske fra forsvarsnihilistisk Side kunde bebrejde ham, at han havde valgt den dyreste Form, idet man kunde hævde, at denne Udtalelse i Motiverne sigter til den anden Indkvarteringsmetode. Jeg har tænkt mig, at det har ført Forsvarsministeren til at forelægge Sagen for Folketinget, og det er sikkert, at Tallene bleve nævnte, baade

hvad Indkvartering hos Borgerne koster, og hvad Kaserneringen koster, og altsaa Differencen derimellem, samt hvad man vilde tjene ved at forlade de gamle Garnisoner, alt blev oplyst. Saa gik der nogle Dage, hvor man som sædvanlig havde Lejlighed til at sunde sig paa det, som det hedder, og beslutte sig, og da Beslutningen kom, blev den tiltraadt af alle Partier paa et enkelt Medlem nær, som vidste, at Soldaterne holdt mere af Indkvartering hos Borgerne, for saa var det umuligt at begrænse deres Frihed. Det var vist hans Grund. Men alle vi andre, ogsaa det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), fandt, at den foreslaaede Ordning var den rigtigste Fremgangsmaade, og det er det ogsaa. Det kunde aldrig falde mig ind at bebrejde de Herrer, at de ere gaaede med dertil, men jeg skal gøre opmærksom paa, at saa vidste de ogsaa, at de gik med til denne Merudgift, thi det blev nævnt igen, den Gang Udvalgets Formand spurgte, om man vilde give sin Tilslutning. Han nævnedes udtrykkeligt Tallene igen, og derefter fik han Bemyndigelse til at afgive sit Svar paa Udvalgets Vegne.

Nu er det, jeg siger: Naar Forholdene ligge saaledes for, har jeg noget svært ved at forstaa, med hvilken Begrundelse det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) paa dette Tidspunkt rejser en voldsom Kampagne i Henseende til Indkvarteringsforholdet. Jeg skønner ikke, at der er noget virkeligt Grundlag at rejse den paa. Der er kun det ene, at det er blevet et Par hundrede Tusind Kroner dyrere aarlig, end man havde ventet, men det har man selv været med til at give sin Tilslutning til, thi den Udgift skulde man gaa til, fordi det var saa meget bedre. Ja, dette er mit Indtryk, min Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, som jeg dog har haft Lejlighed til at følge fra dets første Udvikling her i Salen indtil dets sidste foreløbige Afslutning.

Jeg gentager, at hvad Regeringen vil gøre paa dette Omraade, maa blive dens Sag, men jeg kan ikke se, at den har den ringeste Foranledning til at fremsætte noget Lovforslag her om at faa den Bevilgning, her er Tale om. Regeringen skal ikke bruge de 8½ Mill. Kr. Det skulle Kommunerne, og det bliver deres Sag med Indenrigsministeriets Samtykke at skaffe sig disse Laan saa billigt som muligt. Hvis Staten stod med Masser af Penge og ikke kunde faa dem godt anvendt — men det gør den nu ikke —, saa vilde jeg finde, det var en meget praktisk Anvendelse at